

ประสบการณ์ชีวิตจริง

ฐานธมฺโม ภิกขุ

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๘

พระราชสุทธินายกมมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8005

ข้าพเจ้าเลือกปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน เพราะ

๑. ศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม หรือท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินายกมมงคล นับตั้งแต่ได้อ่านเรื่องมักกะลีผล เมื่อเกือบสิบปีที่ผ่านมา
๒. เคยฝันถึงท่านมาแล้วครั้งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่ในชีวิตจริงไม่เคยได้พบท่านเลยแม้ครั้งเดียว
๓. คือนวันวิสาขบูชาได้ปฏิบัติสมาธิธรรมาฐานว่า หากออกจากวัดนี้จะเริ่มต้นที่จุดใดก่อนปรากฏว่าหลับฝันถึงสมเด็จพระปิยมหาราช

จากสาเหตุ ๓ ประการดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงเดินทางมาวัดอัมพวัน เกือบตลอดทาง ข้าพเจ้านึกถึงพระคุณท่าน ขอย่าให้การเดินทางมาครั้งนี้ต้องพบกับคำว่าผิดหวังเลย

ข้าพเจ้าเข้าไปกราบคารวะท่านพร้อมรายงานตัวว่าเป็นใคร มาจากไหน เมื่อรายงานถึงชื่อพระอาจารย์ของข้าพเจ้า พระคุณท่านยิ้มน้อย ๆ แสดงว่ารู้จักเป็นอย่างดี

ขณะนั้นเวลาจำกัดมาก เพราะได้เวลาที่จะทำวัตรสวดมนต์เย็น พระคุณท่านจึงได้ชวนพระทุกรูปขึ้นทำกิจวัตรโดยเฉพาะวันนี้ พระคุณท่านให้โอวาทสั่งสอนเป็นกรณีพิเศษ

เมื่อได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับกฎระเบียบบพคร่าว ๆ แล้ว จึงรีบสร่งน้ำ จากนั้นครองผ้าอย่างรีบด่วน มุ่งตรงเข้าสู่โบสถ์ซึ่งพระทุกรูปกำลังสวดมนต์ทำวัตรอยู่ โดยมีท่านพระคุณหลวงพ่อเป็นประธาน

โอวาทวันแรกที่ได้รับฟังก็เริ่มทิ่มแทงหัวใจข้าพเจ้าอย่างจัง เมื่อ พระคุณท่านพูดถึงเรื่องพระปฏิบัติกับการสูบบุหรี่ หากพระเลิกสูบบุหรี่ไม่ได้ จะสอนคนอื่นได้อย่างไร

พระคุณท่านพูดได้เด็ดขาดไปเลย! เพราะข้าพเจ้าสูบบุหรี่มาตั้งแต่อายุ ๑๙ ปี จนปัจจุบันอายุ ๔๒ ปี เรื่องจะเลิกง่าย ๆ นั้น ถ้าไม่เคารพนับถือกันจริง ๆ คงยอมไม่ได้

อีก ๒-๓ วันต่อมา ข้าพเจ้าได้รับฉันทานุมัติให้เป็นผู้นำพานพุ่มดอกไม้ถวายพระคุณหลวงพ่อที่ศาลาปฏิบัติธรรม

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย พระคุณท่านได้ให้โอวาทแก่ทุก ๆ คน ถึงเรื่องการปฏิบัติใน
แนวสติปัฏฐาน ๔ จากนั้นท่านได้พูดถึงการให้ทาน การมีเมตตาต่อกันและกัน เพื่อให้ทุกคน
ได้รู้จักเสียสละ อีกทั้งเป็นการขัดเกลากิเลสที่มีอยู่ในใจด้วย เกือบ ๓ ชั่วโมง จึงปิดการอบรม

ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติสมาธิตามแนวสติปัฏฐาน ๔ จนหนึ่งแทบไม่ได้ มันปวดร้าวไปหมด
ทั้งร่างกาย ส่วนทางด้านจิตใจแล้ว ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น ไม่มีอุปสรรคหรือมารใจ
ๆ มารบกวนเลย

สิบวันต่อมา คณะสงฆ์ที่เข้ามาปฏิบัติ ได้ตกลงกันที่จะกราบลาพระคุณหลวงพ่อก
เนื่องจากขณะนั้นภายในวัดอัมพวัน ได้มีพระภิกษุบวชเข้ามาใหม่อีกเป็นจำนวนหลายรูป กุฎี
ที่อาศัยไม่เพียงพอ ต้องแออัดกันอยู่ ซึ่งบางห้องอยู่กันถึง ๓ รูปก็มี คณะสงฆ์ที่มาปฏิบัติจึงมี
ความเข้าใจและเห็นใจ หลักจากนั้นทุกรูปก็จะแยกย้ายกันกลับสำนักเดิมของตน

ประมาณ ๓ ทุ่มเศษ ๆ ข้าพเจ้าเกิดอาการวิตกกังวล ด้วยก่อนหน้านี้ได้โทรศัพท์ถึง
อาจารย์จรัส บุญฉิม ที่หนองแขม กรุงเทพฯ เรียนให้ทราบถึงการมาปฏิบัติของข้าพเจ้า โดย
ขอให้ท่านช่วยอนุเคราะห์ค่าพาหนะกลับด้วย เพราะขณะที่โทรขนั้น มีปัจจัยเหลืออยู่
ประมาณ ๕๐ บาท ท่านอาจารย์จรัส บุญฉิม รับปากว่าจะเดินทางมารับที่วัดอัมพวัน และจะ
เดินทางไปจังหวัดลำปางด้วย

ความวิตกกังวลกลัวว่า ท่านอาจารย์จรัส บุญฉิม จะไม่มารับ ถ้าหากเป็นไปเช่นนั้นจริง
ๆ ข้าพเจ้าจะเอาเงินที่ไหนเป็นค่ารถ และจุดหมายที่จะเดินทางต่อไปนั้น ยังหาความแน่นอน
ไม่ได้

ขณะกำลังว่าวุ่นใจอยู่นั้น! เกิดสำนึกอยากลองบุญบารมีของพระคุณหลวงพ่อก โดย
การใช้ฤทธิ์วิธีอธิษฐาน ความคิดในขณะนั้น เป็นความคิดที่แฝงด้วยอวิชชา อยากพิสูจน์ว่า
พระคุณท่านได้ **เจโตปริยญาณ** รู้ระจิดของผู้อื่นใหม่ มี **อนาคตังสญาณ** รู้อนาคตใหม่

ครั้นตกลงปลงใจแน่นอนเช่นนั้น จึงจุดธูปเทียนกราบคารวะรำลึกถึงพระคุณครูบา
อาจารย์ และบุญญาธิการของสมเด็จพระปิยมหาราช รวมทั้งบอกกล่าวถึงเทพมารทั้งหลาย
ว่า อย่าได้ปิดกั้นกระแสนจิตของข้าพเจ้า ที่จะขอพึ่งบุญบารมีในพระคุณท่านเลย

จากนั้นส่งจิตน้อมรำลึกไปถึงพระคุณหลวงพ่อก เมื่อได้มีมโนภาพชัดเจนแล้ว จึงกล่าว
อธิษฐานว่า “ท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อกที่เคารพ ลูกไม่มีเงินค่ารถที่จะเดินทางต่อไป และ
ลูกเองก็ยังไม่แน่ใจว่า จะไปที่ใดดี จึงขออธิษฐานโดยใช้รูปเป็นเกณฑ์ หากขี้อธิษฐานไปทาง
เหนือ ลูกจะไปเชียงใหม่ หากขี้อธิษฐานไปทางใต้ ลูกจะไปสมุทรปราการ ขอบุญบารมีของพระเดช

พระคุณหลวงพ่อบรรเทาภัยให้พ้นไป ตามที่จะเห็นสมควรว่าดีเถิด ถ้าพรุ่งนี้พระเจ้า
พระคุณหลวงพ่อบรรเทาภัยให้พ้นไป ตามที่จะเห็นสมควรว่าดีเถิด ถ้าพรุ่งนี้พระเจ้า
พระคุณหลวงพ่อบรรเทาภัยให้พ้นไป ตามที่จะเห็นสมควรว่าดีเถิด ถ้าพรุ่งนี้พระเจ้า

จากนั้นหม่อมจิดกลับมาปักกลดที่พองยุบ สลัดความกังวลต่าง ๆ ออกสิ้น เหลือสามัญ
สำนึกเพียงอาการพองยุบ ๆ เท่านั้น

นานจนรู้สึกว่าการปักกลดที่พองยุบไป จึงส่งจิตไปยังกระถางรูป ค่อย ๆ เฝยเปิดอก
ตาออกดู

เหลือเชื่อ! ช่างปาฏิหาริย์อะไรเช่นนั้น ข้าพเจ้าขลุ่ย ปิติเกิดขึ้นตามขลุ่ย ขลุ่ย
ทั้ง ๓ ดอกนั้น ไม่ได้หักลงเลยแม้แต่อันเดียว ดอกกลางยังคงตั้งตรง ส่วนดอกข้างทั้งสองต่าง
เอนปลายชี้ไปทางทิศเหนือ

๓ ทุ่มคืนวันเสาร์ คณะสงฆ์ที่จะลากลับสำนัก ได้รับความเอื้อเฟื้อจากพระวิโรจน์ ได้
จัดให้พวกเรานั่งรอที่อาสนะรับแขก เพื่อที่จะกราบลาและรับฟังโอวาทจากพระคุณท่าน โดย
มีฉันทานุมัติให้ข้าพเจ้าผู้ถือพานพุ่มถวายพระคุณท่าน เหมือนตอนเริ่มปฏิบัติ

ตามกำหนดการ พระคุณท่านจะให้โอวาทแก่คณะเราเวลา ๔ ทุ่ม แต่เนื่องจากท่านติด
การปิดการอบรม และให้โอวาทแก่คณะศิษยานุศิษย์ประมาณ ๓๐๐ คน ที่ศาลาใหญ่ เวลาจึง
คลาดเคลื่อนไปถึง ๕ ทุ่ม พระคุณท่านจึงได้เดินทางมาถึง

ขณะนั้นภายในกุฏิหาใช้มีแต่คณะสงฆ์ที่จะลากลับไป ยังมีคณะศิษยานุศิษย์จากที่ต่าง
ๆ อีกเป็นจำนวนมากรอพบท่านอยู่

เรื่องเวลารับแขกของพระคุณท่าน คณะศิษย์ควรกำหนดให้แน่นอน ว่าเวลาใดควรให้
ท่านพักผ่อน จริงอยู่พระคุณท่านอาจปฏิเสธ เพราะเห็นแก่เวไนยสัตว์ แต่พวกเราควร
คำนึงถึงสุขภาพของพระคุณท่านบ้าง

เมื่อพระคุณท่านนั่งลงเรียบร้อยทุกคุณต่างก้มกราบ เสร็จแล้วข้าพเจ้าถือพานพุ่มเข้า
ถวายสักการะ เมื่อท่านรับแล้ว ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นว่า “ขอกราบคารวะท่านพระเจ้าพระคุณ
หลวงพ่อบรรเทาภัยอย่างสูง คณะสงฆ์ที่มานี้ มาเพื่อกราบลาผู้สำนักของตนเอง จริงอยู่ เวลาที่
คณะสงฆ์ชุดนี้มาปฏิบัติ นั้น เป็นเวลาที่สั้นมาก แต่ทุกคนก็ได้รับอานิสงส์มากบ้างน้อยบ้าง
ตามที่บารมีของแต่ละคน แต่ก็มีหลายสิ่งหลายอย่าง ที่พวกเราซาบซึ้งประทับใจ นั่นคือ กฎ
ระเบียบ ปฏิบัติ และจริยวัตรอันน่าเคารพเลื่อมใสของพระเจ้าพระคุณหลวงพ่อบรรเทาภัย และก่อนที่
คณะกรรมจะกลับนี้ ขอได้โปรดเมตตาประทานโอวาท เพื่อเป็นธัมมานุสติให้คณะสงฆ์ได้
นำไปประพฤติปฏิบัติ โดยส่วนตัวของกรรมแล้ว บรรดาที่จะได้ในสิ่งที่เป็น อาจารย์

นุสสติ (ของขวัญจากอาจารย์) เพื่อให้พวกกรรมได้กราบไหว้ รำลึกนึกถึงในพระคุณหลวงพ่อก็ แต่ทั้งนี้ต้องแล้วแต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จะมีเมตตา”

ในขณะที่กล่าวนั้น ข้าพเจ้าสังเกตเห็นรอยยิ้มผุดขึ้นนิด ๆ ที่ริมฝีปากท่าน เป็นรอยยิ้มที่บ่งบอกถึงความเมตตากรุณาอันเปี่ยมล้นในดวงจิต ทำให้ผู้พบเห็นสุขใจ อุ่นใจ และเลื่อมใสไม่รู้คลาย

จากนั้นพระคุณท่านได้ให้อิโวาทให้รู้ถึงแนวทางปฏิบัติที่สูงขึ้น และย้ำเป็นพิเศษในคตินั้น คือการให้ทาน พระคุณท่านได้เล่าเรื่องพระเวสสันดรให้ทานโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง และในที่สุดได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอสมควรแก่เวลา พวกเราจึงพร้อมกันกราบลา เพื่อให้คณะอื่นได้เข้าคารวะต่อไป

พอกราบครั้งที่ ๓ เสร็จ เงยหน้ามองพระคุณท่านเท่านั้น ข้าพเจ้าแทบช็อค! และอยากจะกลั้นใจให้ดับดินลงตรงนั้นด้วยความอับอาย...! **เจโตปริยญาณ!** นี่คือ **พระอริยสงฆ์**

พระคุณท่านยื่นซองปัจจัยให้ข้าพเจ้า เป็นค่ารถ! ขอเตือนผู้ที่มีอกุศลจริต อย่าได้คิดล้อเล่นหรือประมาทในพระอริยสงฆ์ เช่นข้าพเจ้าที่ได้กระทำในครั้งนี้เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นประตูแห่งอบายภูมิ ๔ จะมีไว้ให้ท่านเดิน

นอกจากปัจจัยค่ารถแล้ว พระคุณท่านยังให้พระวิโรจน์แจกรูปภาพขนาดใหญ่ของท่าน ๑ รูป พร้อมพระบรมฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระปิยมหาราชอีก ๑ รูป และได้มอบเหรียญของพระคุณท่านเองอีก ๑ เหรียญด้วย

วันต่อมา อาจารย์จรัส บุญฉิม ได้เดินทางมาพบข้าพเจ้าที่วัดอัมพวันตามกำหนด แต่ได้ปฏิเสธที่จะเดินทางไปลำปางด้วย เนื่องจากมีกิจธุระอื่นจะต้องทำที่จังหวัดสุพรรณบุรี และได้ถวายปัจจัยแก่ข้าพเจ้าเป็นจำนวน ๑,๗๐๐ บาท

นี่คืออานิสงส์ของการปฏิบัติธรรมและผลของการปฏิบัติธรรมจากท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล หรือ หลวงพ่อจรัญ จิตฺตมโฆ แห่งวัดอัมพวัน สิงห์บุรี ในครั้งนั้น ทำให้ข้าพเจ้าเลิกบู้หรีได้โดยเด็ดขาด หลังจากตกเป็นทาสมันถึง ๒๓ ปี